Gyulaszó felől a szép szabadság harcának szent emlékei szóra.

Hi hallják e! Lehetetlen hogy ne hallanák, hiszen az a szózat az visszhangja, mely hangzik az égő szent hagyományaiból, hangzik az ősök szenvedéseiből, mely szívünk kincse, hangzik az élő nemzedéktől az eljövő ivadékig, szóljon, hangzik az emlékezés lüktetéséből, mely az éj csendjében harcra jár a meghaladott szerelmek hívő kincsszigetje, mint a lelkesmenet szava a bíró lakban; hangzik a bölcsőktől hangzik a sírokból, hangzik minden hősök vérgyökeiből melyet a Magyar haza kondvére szennel szeretőleg letöje táplál.

Azt hogy ne hallanák az a velőtig ható szózat; de ha hallják meg is hallgassák e! elvisszik e magukkal e szózat szent ihletét a közélet kürtel mennek pálya homokba! elvisszik e házi szokhelyekbe hogy az ihlet csillaga mennek pálya homokba! elvisszik e házi szokhelyekbe hogy az ihlet csillaga világosan ébredjék a gyermekek előtt mint az evangélium napkelet csillaga világosan a bölcsek előtt. Kik az üdvözítő Keresés.

A világbirája a testvériesülés fog e létezésre felszállni.

Legyenek a szent emlékű vértanúk megáldottak porukban szelle szerint a hon szabadság szenvedett legjobb áldozatai az égő szabadságra fegyverzett; engem ki nem büszkélhek le a Magyar Sokszínű porába, engem szívemben szóka szívemre borulva fog honszeretőm remete lakban lenni a mint az engem kiszágúlva szeretett nyugszik egy kegyeimet a hálaszó szeretettel áldom a vértanúk szent emlékét hűségükért a szabadságért a magasztos jellére melyet az utódiak adnának; a burgó szívével kérem a Magyarok Istenét hogy szegje szívalmosta a velőtig ható szózatot, mely szugyan szakadt a magyar szívekhez szóljon legyen. Ámen!

Turin Szeptember 20 1890 Kossuth Lajos

KOSSUTH HANGJA

Aki hallotta a rádióban a technikai bravúr segítségével újra megszólaltatott kezdetleges hangfelvételt, álmba felejti el többé az idős Kossuth hangjának a sercegéseken áttüzelő zengését, még kevésbé előadásának, hanglejtésének, hangsúlyainak zenei nemességű pátoszát. Kossuth hangjából ismét felzendült az a szépen hangsúlyozott, tisztán ejtett, kedvesen hangzó magyar beszéd, amelyet még egy emberöltő előtt is használtak az akkori öregek, és bizonyára az ő kifejezésteli, árnyalt nyelvükön beszélt a maga idejében nemcsak Kossuth, hanem Kölcsey, Vörösmarty, Wesselényi, Arany, Petőfi is.

Végső ideje volt Kossuth hangját, ezt a mércévé tehető magyar beszédet felébreszteni viasz-álmából.

Meddig viseli még nyelvünk azt a megterhelést, amelyet a papirosból nyilatkozók olvasás-gyakorlati, színészeink selypegő hadarása, a szavalóművészek mormolása, a városi köznyelv éneklő, rossz hangsúlyú, hibás szóhasználata, felfelé kunkorodó mondatvégei, a kiejtésbeli bátorságukat vesztett vidékiek dünnyögése, gyerekeink habarék-motyogása rónak rá?

Aki nem tud szépen beszélni magyarul, az éppúgy nem tud magyarul, mintha a helyesírást nem ismerné. Aki nem beszéli a saját anyanyelvét, mit tud egyáltalán?

Lehet, hogy annyi üzenet után még ezt is üzeni Kossuth?

dessewffy

elektronikus könyvtár szegedi.hu